

İCLAL AYDIN
SÖYLENMEMİŞ
SÖZLER

tamadres.com

ARTEMİS YAYINLARI

*2020 İzmir depreminde kaybettiğimiz yeğenlerim
Sayra ile Çınar'a*

ve

beraberlikleri yarım kalmış tüm anne babalarla çocuklara...

*Artık bütün kalbimle inanıyorum ki dünya üzerindeki
somut varlığımızın yolculuğu bittiğinde,
giden gitmiyor aslında bir yere.
Seveni yaşadıkça herkesin yeri baki
yeni gelen günde...*

*Bu hikâyedeki tüm olaylar kurgudur. Yaşanmamıştır.
Toplumlara mal olmuş kişiler hariç tüm karakterler
hayalidir, isimler gerçek değildir.
Tanju Okan ve Yaser Arafat'a atfedilen sözler tamamen
yazarın hayal ürünüdür.
Bu roman, bir yazarın gece ve gündüz düşlerinin
dökümüdür.*

tamadres.com

BİRİNCİ KISIM

Eylül / 2010

tamadres.com

İstanbul'da Bir Akşam

Herkes bir ağızdan, bağırarak konuşuyor. Kim neyi ne kadar duyuyor, ne anlayıp da gülümseyerek başını sallıyor veya karşılık verebiliyor; çözemiyor Filiz. Restoranın ortasındaki büyük barın çevresinde ellerinde kadehleriyle sohbet edenler, geniş mermer masalardaki takım elbiseli adamlarla güzel giyimli kadınlar, paçalarına uzanan beyaz önlükleri ve siyah papyonlarıyla servis yapan garsonlar ve terasta şehrin eşsiz manzarasına bakarak sigara içenlerle tıka basa dolu olan bu mekâna lise arkadaşlarıyla buluşmak için geldi. Bu tür buluşmalara pek katılmıyor aslında. Çok ısrar ettiler bu kez. Kıramadı.

Kalabalığın uğultusu içinde dolanan şarkıya kulak kesiyor. Ne zaman, nerede çalsa kulağı hemen seçer bu şarkıyı. Tanju Okan gencecik sesiyle söylüyor: *Roberta*. Babasıyla bu şarkı eşliğinde dans etmişti. En büyük kuzeni evlenirken. Hayatının ilk dansıydı. Dokuz yaşındaydı. Beyaz bir elbise vardı üzerinde. Moda'da oturan büyük hala dikmişti. Eteği kabarık, beli kuşaklı elbisenin altına Bahariye'den kırmızı rujan bir ayakkabı alınmıştı. Kabarık eteğiyle gurur

duyuyordu. Babası o gün de her sabah olduğu gibi kızının saçlarını özenle örmüş, uçlarına kırmızı kurdelesini takmıştı. Neşe içinde hazırlanmışlardı. Babasının papyonu ile kendi saçlarındaki kurdelenin benzerliğine gülüşmüşlerdi. Hiç unutmuyor, Fenerbahçe Orduevi'ndeydi düğün. Sahnedeki orkestra çok güzel ecnebi şarkılar çalıyordu. Babası bu şarkıyı istemiş, sonra onu dansa kaldırmıştı. Ne kadar gurur duymuştu Filiz. Çünkü ezbere söyleyebildiği bu şarkı, babası ile rahmetli annesinin düğün şarkısıymış. Annesinin plağını çaldıkları her hafta sonu bir kez daha anlattırırdı: Annesi ile babası nasıl tanışmış, annesi onu kızlardan kıskanınca babası bu şarkıyla nasıl özür dilemiş, sonra nasıl evlenmişler, düğünde annesi ne kadar güzelmiş... Babasının ise gözleri Tanju Okan'ın gözlerine benzermiş. Annesi biraz da o yüzden âşık olmuş ona. Ah, hakikaten ne muhteşemdi babasının gözleri! Mavi lacivert, derin bir deniz gibiydi... Diğer masalarda saçları maşayla şekillendirilmiş, uzun etekli tuvaletler giymiş annelerin hepsi hayranlıkla izliyordu o gün ikisini. Annesi o çok küçükken öldüğünden olsa gerek, tüm akraba ve komşu kadınların alakası, özellikle böyle günlerde babasıyla ikisinin üzerinde olurdu. Kızını ne kadar da güzel büyüttüğüne dair övgü dolu sözlerle başlardı hepsi sohbeta. Filiz'in saçlarını okşarken aslında babasını ne kadar beğendiklerini iç çekerek gözlerine bakmalarından anlardı elbette küçük kız. Babasıyla çok eğlenerek izlediği filmlerdeki Aşşecik'e benzetirdi kendini. Aslında her şeyin farkında olan ama büyüklerin, hiçbir şey anlamadığını düşündükleri o cin fikirli kıza yani. Öyleymiş gibi yaparak, olup biteni zihnine kaydeden, sonra da babasıyla yalnız kaldıklarında o kadınları taklit eden oyuncu bir kız çocuğuydu bir zamanlar. Yakışıklı babasının biricığıydi. O gece babasıyla

dans ederken düğündeki diğer kız çocuklarının ve annelerinin onları gülümseyerek izleyişleri ve büyük halanın ağlayışı tüm canlılığıyla aklında.

Eskimeyen bu şarkı, şu insan kalabalığı içinde çocukluktan ona doğru sallanıp duran bir sarmaşık sanki. Tutunsa ne iyi gelir ama şimdi, burada, yıllar sonra bir araya gelen ve her biri yüzeysel bir sohbet eşliğinde birbirini merakla inceleyen eski lise arkadaşlarının yanında olmalı. Şarkı bitiyor.

Filiz masaya kulak kabartıyor. Geldiğinden bu yana aynı şeyler konuşuluyor. Kim neredeymiş, ne yapmış? Nasıl görünüyormuş? Kim daha çabuk yaşlanmış, kim daha başarılı olmuş? Ortak konuşma bitmiş, iki üç kişilik diyaloglar aynı anda birbiri üzerinden akıyor şimdi.

“Göcek'te tekne. Çok gidemiyorum ama olsun. Orada olduğunu bilmek bile rahatlatıyor beni. Bir amacın var oğlum, dayan diyorum kendime.”

“Senede en fazla on beş gün kullanabildiğin bir teknenin on iki aylık masrafı için kıcından ter dökerek katlanıyorsun yani hayatına? E, öyle tabii. Kolay değil, çok masraflı iş. Yüksek bir marina kirası.”

“Saç ektirmedi diyorsun yani? Hadi be! O lise ikiden beri kel yahu!”

“Siz de şimdi burada değil diye çocuğun arkasından dalga geçmeyin.”

“Ne çocuğu? Sen de çocuk diye diye... Adam CEO olmuş. Saç ektirmiş. Çocukluğu mu kalmış Allah aşkına?”

Kahkahalar...

“Paris'te benim doktorum. Küçük dokunuşlar uyguluyor. Öyle çok belli olmasın istiyorum. Yani düzgün yaş almak önemli. Şaşkın bir heykel gibi olmamalı insanın suratı. On ayda bir filan gidiyorum. Hem tatil oluyor bana da.”

“Benim ikinci çocuk da bu sene Robert’e girecek gibi görünüyor. Büyük bitirmeden o başlayacak. Okul da çok pahalı, biliyorsun. Şimdi küçük de özeniyor tabii ablasına. Göndermesek olmaz. O da zehir gibi maşallah. Kesin kazanır. Çocukların okul parası filan derken biz daha sekiz on yıl gün yüzü göremeyiz. Sonra bir de yurt dışında okutmak gerekecek bunları. Çalış babam çalış.”

Toplantıların tümüne katılmasa bile kimseyle kopmayan tek kişi Filiz aslında. Yıllar içinde çoğuyla iyi kötü haberleşti. Fakat bu akşam odaklanamıyor. Hem yorgun hem de zihni her zamankinden daha yoğun. Okulda da daima böyleydi. Onlarla birlikte ama aynı anda akli bir başka şeyle meşgul olurdu daima. Yıllar önce okuduğu bir kitaptan olmalı; o sabah birden aklına düşen bir cümle dönüp duruyor şimdi kafasında:

Geçmişin tozunu alırken, kaybettiğini sandığı bir şeyi bulmanın sevincini yaşayanlar için...

Kendi kendine gülümsüyor. Evet, tam da bu. Son üç ayın telaşına, koşturmasına ve yorgunluğuna sebep olan duygu böyle bir sevinç işte! Kaybetmek bir yana, hiç sahip olmadığını sandığı bir şeydi bulduğu. Kimseye anlatamadığı, anlatamayacağı. Bu akşam buraya gelme konusunda ısrarına diremediği Gülin’e bile. Hatta özellikle ona söylemeyeceği. Üç ay önce çok yağmurlu bir günde, gergin bir yönetim toplantısı sonrasında çıkıp gelmiş bir geçmiş zaman sürprizi.

Orman içindeki kampüs binasının en üst katındaki odasında penceresini açmış, haziran yağmurunun çam ağaçlarından yükselen kokusunu içine çekerek sakinleşmeye çalışıyor, uygulama derslerinde yeni dönemde yapmak istediği değişiklikler için yönetimi nasıl ikna edeceğini düşünüyor-

du. O sırada kapısı ürkekçe vurulmuş, öğrencisi Kerem her zamanki çekinik ifadesiyle odasına girmiş, elindeki büyük zarftan üç büyük siyah beyaz fotoğraf çıkarıp uzatmıştı. İletişim Fakültesi Dekanı Filiz Canan, ona uzatılan o üç fotoğrafla içinde bulunduğu günden, günün gerçeklerinden, yağmurdan, yorgun ruhundan, İstanbul'dan çok uzak bir yere ve zamana gitmişti.

Bir vakitler, yüzlerinde yoksulluğun, terk edilmenin, harap olmanın izlerini taşıyan, *adeta morfin verilmiş yaralıları andıran sıra evlerin** önünden, yaşlı taş kemerlerin altından, renkli kayıkların, kayıklara yığılı balıkçı ağlarının, tombul kedilerin, yorgun köpeklerin yanından geçmiş, ona gülererek kucak açan o şişman kadının kollarına koşmuş, göğsüne yaslanıp çiçekli elbisesine sinen vanilya kokusunu içine çekmiş, o yaşlı ve buruşuk ellerin, saçlarını okşamasını, enginar ve bezelye ayıklamasını, hamur yoğurmasını, lacivert çiçekli kahve fincanını tutuşunu anımsamıştı.

Sonra o yaşlı kadınla kol kola girip dolaştıkları mandalina, limon, nar ağaçlarıyla dolu bahçelere, oymalı yüksek kapıları çerçeveleyen yaseminlere, yaseminlere dayanmış kalmış büyük taş küplere, el işi bir dantele benzeyen balkon demirlerine sarılmış hanımellerine, iki katlı taş evlere, onların rengârenk sardunyalı dizili pencerelerine vurulduğu sokakların sahibi ve ilk aşkının doğup büyüdüğü o güzelim kasabayı gördüğü gün geldi gözünün önüne. Gencecik, acı dolu kalbini avcuna alıp üfleyen, sarıp sarmalayan o güzel, yaşlı elleri sevgili Nona'nın... Ve evlerinin kapısından girdiği anda Nona'da gördüğü, tarifi bugün bile imkânsız gelen ama aslında çok tanıdık olan o şefkat ve huzurla onu başka bir âleme, büyüye sürükleyen gücün özlemiyle doldu.

* Yunan şair Yorgo Seferis'in anılarından.